

UZASADNIENIE

S. M. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 4 lutego 2013 roku do 21 marca 2014 roku w R., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz wspólnie i w porozumieniu z M. D. (1), dokonał kradzieży elementów metalowych i innych przedmiotów o łącznej wartości 43710PLN w ten sposób, że posługując się przepustkami wystawionymi przez M. D. (1), które poświadczały nieprawdę co do miejsca przewożenia tych elementów wywoził z terenu Kopalni (...) elementy metalowe i inne przedmioty, czym działał na szkodę (...) i (...) Oddział (...) B.

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 273 kk w zw. z art. 12 kk i art. 11 § 2 kk

II. w okresie od 4 lutego 2013 roku do 21 marca 2014 roku w R., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz wspólnie i w porozumieniu z P. F., dokonał kradzieży elementów metalowych i innych przedmiotów o łącznej wartości 5680PLN w ten sposób, że posługując się przepustkami wystawionymi przez P. F., które poświadczały nieprawdę co do miejsca przewożenia tych elementów wywoził z terenu Kopalni (...) elementy metalowe i inne przedmioty, czym działał na szkodę (...) i (...) Oddział (...) B.

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 273 kk w zw. z art. 12 kk i art. 11 § 2 kk

M. D. (1) został oskarżony o to, że:

III. w okresie czasu od 4 lutego 2013 roku do 21 marca 2014 roku w R., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz wspólnie i w porozumieniu z S. M., dokonał kradzieży elementów metalowych i innych przedmiotów o łącznej wartości 43710PLN w ten sposób, że będąc osobą uprawnioną do wystawiania przepustek materiałowych, 47 razy wystawił takie przepustki, poświadczając w nich nieprawdę co do miejsca przewożenia tych elementów, na podstawie których S. M. wywoził z terenu Kopalni (...) elementy metalowe i inne przedmioty, czym działał na szkodę (...) i (...) Oddział (...) B.

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 271 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 11 § 2 kk

P. F. został oskarżony o to, że:

IV. w okresie czasu od 4 lutego 2013 roku do 21 marca 2014 roku w R., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz wspólnie i w porozumieniu z S. M., dokonał kradzieży elementów metalowych i innych przedmiotów o łącznej wartości 5680PLN w ten sposób, że będąc osobą uprawnioną do wystawiania przepustek materiałowych, 6 razy wystawił takie przepustki, poświadczając w nich nieprawdę co do miejsca przewożenia tych elementów, na podstawie których S. M. wywoził z terenu Kopalni (...) elementy metalowe i inne przedmioty, czym działał na szkodę (...) i (...) Oddział (...) B.

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 271 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 11 § 2 kk

Sąd Rejonowy w Belchatowie wyrokiem z dnia 8 maja 2015 roku,
w sprawie II K 1261/14:

- oskarżonych **S. M.**, **M. D. (1)** i **P. F.** uznał za winnych dokonania zarzucanych im czynów przestępnych z tą zmianą odnośnie czynu III

i IV, iż przyjął, że wyczerpują one dyspozycję art. 278 § 1 kk w zb. z art. 271 § 3 kk w zw. z art. 12 kk i art. 11 § 2 kk i za to skazał:

- S. M. na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 33 § 2 kk: za czyn I na 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny po 10 złotych, a za czyn II na 1 rok pozbawienia wolności i 80 stawek dziennych grzywny po 10 złotych;
 - M. D. (1) za czyn III na podstawie art. 271 § 3 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 33 § 2 kk na 1 rok pozbawienia wolności i 150 stawek dziennych grzywny po 10 złotych;
 - P. F. za czyn IV na podstawie art. 271 § 3 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 33 § 2 kk na 10 miesięcy pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny po 10 złotych;
- na podstawie art. 85 i 86 § 1 i 2 kk wymierzył S. M. kary łączne 2 lat pozbawienia wolności i 250 stawek dziennych grzywny po 10 złotych;
- na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk i art. 73 § 1 kk wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonym na okres próby po 3 lata, oddając ich w tym okresie pod dozór kuratora sądowego;
- na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonych S. M., M. D. (1) i P. F. do solidarnego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w całości;
- zasądził na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty od S. M. 800 złotych, od M. D. (1) 480 złotych, od P. F. 380 złotych oraz obciążył ich kosztami procesu po 343,30 złotych.

Wyrok ten zaskarżył w całości do wszystkich oskarżonych ich obrońca

Apelacja wywiedziona została z podstawy prawnej art. 438 pkt 1, 2 i 3 kpk i zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi:

- mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenie przepisów postępowania w szczególności naruszenie art. 410 kpk polegające na dokonaniu ustaleń w zakresie udziału w przestępstwie oskarżonego M. D. (1) w oparciu o nieujawnione wyjaśnienia oskarżonego S. M., złożone w postępowaniu przygotowawczym (k. 41),
- mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenie przepisu art. 167 kpk polegające na odmowie dopuszczenia dowodu z informacji Kopalni (...) z siedzibą w R., zgłoszonego na rozprawie w dniu 25 marca 2015 roku (k. 986), z której wynikałoby jaki okres obejmuje inwentaryzacja złomu przeprowadzona w Oddziale (...), jakie ilości materiałów z magazynu za pokwitowaniem odbioru pobrali oskarżeni: M. D. (1) i P. F. w okresie objętym aktem oskarżenia dla realizacji zleceń, jaka ilość odpadów pozostała ze zużycia tych materiałów (świadek M. P. określał ją w swoich zeznaniach na 10% - k. 981),, czy stwierdzona w czasie inwentaryzacji ilość 21 ton złomu jest nadwyżką w stosunku do ilości wynikającej z pobranych przez oskarżonych materiałów, co pozwoliłoby zweryfikować wiarygodność zeznań tego świadka i wyjaśnień oskarżonych w tym zakresie, która to okoliczność ma zasadnicze znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy,
- mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę przy jego ferowaniu przez niesłuszne uznanie, że zebrane w sprawie dowody, w szczególności zeznania świadka M. P. (k. 980,981) oświadczenia pracowników Kopalni, że nie otrzymali elementów wymienionych w przepustkach materiałowych, wystawionych przez oskarżonych: M. D. (1) i P. F., wywożenie przez oskarżonego S. M. materiałów wymienionych w przepustkach materiałowych przez posterunek (...) w P. poza teren Kopalni, niewykonywanie zleceń na rzecz Spółki (...)

i wpisywanie jej w wymienionych przepustkach materiałowych jako docelowe miejsce dostarczania materiałów dają podstawę do przypisania oskarżonym zarzucanych im aktem oskarżenia przestępstw, podczas gdy pogłębiona ocena materiału dowodowego

w szczególności niestwierdzenie żadnych niedoborów w ilości pobranych materiałów przez oskarżonych z magazynu, brak jakichkolwiek dowodów do przyjęcia, że jakiegokolwiek niedobory wystąpiły w innych materiałach lub złomie, składowanych

w innych miejscach na terenie Kopalni (...) z siedzibą w R., brak bezspornych ustaleń co do wagi wywożonych elementów i konstrukcji, wymienionych

w przepustkach materiałowych wystawionych przez oskarżonych: M. D. (1) i P. F., nie daje podstaw – tym bardziej przy nieuwzględnieniu wniosku dowodowego oskarżonych – do skazania ich za te przestępstwa,

- naruszenie art. 46 § 1 kk przez orzeczenie obowiązku naprawienia szkody

w całości przez oskarżonych: M. D. (1) i P. F., mimo, że oskarżony P. F. został skazany za kradzież materiałów o wartości 5.680,00 złotych, a oskarżony M. D. (1) za kradzież materiałów o wartości 43.710,00 złotych.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonych: M. D. (1) i P. F. od popełnienia zarzucanych im przestępstw, przyjęcie, że oskarżony S. M. dopuścił się przestępstwa z art. 278 § 1 kk polegającego na dokonaniu kradzieży złomu w ilości 1,980 kg o wartości 1.170,00 złotych na szkodę Kopalni (...) z siedzibą w R.

i wymierzenie mu za to stosownej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, względnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu – Wydział Karny w B. w innym składzie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy okazała się być zasadna w takim stopniu, że w wyniku jej uwzględnienia powstały podstawy do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Bełchatowie.

Zasadnie podnosi skarżący, iż doszło do mającego wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenia przepisów postępowania w szczególności naruszenia art. 410 kpk polegającego na dokonaniu ustaleń w zakresie udziału w przestępstwie oskarżonego M. D. (1) w oparciu o nieujawnione wyjaśnienia oskarżonego S. M., złożone w postępowaniu przygotowawczym na karcie 41.

Jak stanowi art. 410 kpk podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Tym samym Sąd Rejonowy powinien jeżeli uważał wskazane wyjaśnienia za istotne dla wydania wyroku, w sytuacji gdyby oskarżony nie podniósł przed Sądem okoliczności, na które wskazywał w swoich wcześniejszych wyjaśnieniach, ujawnić te wyjaśnienia w oparciu o treść art. 389 § 1 kpk. Następnie powinien zwrócić się do oskarżonego S. M., czy potwierdza odczytane wyjaśnienia, a jeżeli nie to ustalić dlaczego stanął przed Sądem na odmiennym stanowisku. Jeżeli Sąd Rejonowy nie skorzystał z instytucji uregulowanej w art. 389 § 1 kpk, wyjaśnienia złożone przez S. M. na karcie 40-41 nie mogą stanowić podstawy skazania M. D. (1). Natomiast treść uzasadnienia wyroku Sądu I instancji prowadzi do wniosku, iż wskazane wyjaśnienia S. M. odegrały znaczącą rolę przy przyjęciu sprawstwa i winy M. D. (1) w zakresie zarzucanego mu czynu.

Tym samym w powyższym zakresie Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy przepisów postępowania tj. art. 410 kpk w zw. z art. 389 § 1 kpk, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia.

Ponadto doszło do obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia tj. art. 174 kpk. Sąd Rejonowy ustalił bowiem, iż S. M. działał w porozumieniu z M. D. (1), któremu za złom sprzedany 21 marca 2014 roku dał kwotę 1.000 złotych. Sąd I instancji ustalił tą okoliczność w oparciu

o treść notatki urzędowej sporządzonej przez funkcjonariusza policji S. K.. Policjant wskazał, iż w rozmowie z S. M. ustalił, że ten oskarżony chciał trochę sobie dorobić i dlatego załadował jeden transport o którym wiedział M. D. (1).

M. D. (1) działając w porozumieniu z S. M., wystawił temu ostatniemu przepustkę aby mógł opuścić teren kopalni. Oświadczył, iż tak zarobione pieniądze przekazywał M. D. (1). Tym samym w tym zakresie Sąd zastąpił zeznania S. K. treścią sporządzonej przez niego notatki urzędowej. Zgodnie z art. 174 kpk dowodu z wyjaśnień oskarżonego lub zeznań świadka nie wolno zastępować treścią pism, zapisków lub notatek urzędowych.

Ujawnienie wyjaśnień S. M. z karty. 40-41 oraz przesłuchanie w charakterze świadka S. K. może doprowadzić do ustalenia jaką rolę w niniejszej sprawie pełnił oskarżony M. D. (1).

Sąd Rejonowy poczynił ponadto błędne ustalenia faktyczne w oparciu o wyjaśnienia S. M. z karty 40-41, które mogły mieć wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt 3 kpk). Jak to już bowiem zostało wskazane Sąd ten ustalił między innymi w oparciu o te wyjaśnienia, iż S. M. działał w porozumieniu z M. D. (1), któremu za sprzedany w dniu 21 marca 2014 roku złom dał kwotę 1.000 złotych. Wyjaśnienia te nie pozwalają natomiast w prosty sposób dojść do takiej konkluzji. S. M. wyjaśnił bowiem, iż działał sam bez udziału M. D. (1). Wskazał wprawdzie, iż część pieniędzy planował dać M. D. (1), za to, że wypisał mu przepustkę, ale o tym fakcie M. D. (1) miał nie wiedzieć. S. M. wyjaśnił ponadto, że zostawił w pomieszczeniu gdzie był M. D. (1) kwotę 1.000 złotych i poszedł do toalety. Jak wrócił nie było już tych pieniędzy. Jednocześnie jednak S. M. nie wiedział co się stało tymi pieniędzmi.

Sąd Okręgowy oczywiście nie przesądza na tym etapie, iż w oparciu o wskazane wyjaśnienia S. M. nie można poczynić pozytywnych ustaleń co do sprawstwa M. D. (1), jednak po pierwsze wyjaśnienia te trzeba najpierw ujawnić a po drugie skonfrontować z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Sąd Rejonowy nie ujawnił bowiem szeregu wyjaśnień i zeznań świadków, których ujawnienie mogło mieć istotny wpływ na dokonanie pełnych ustaleń faktycznych i doprowadzić do rzetelnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez wyjaśnienie zachodzących w nich sprzeczności i rozbieżności. Ujawnienie tych wyjaśnień i zeznań pozowali ponadto na pełną weryfikację wiarygodności osobowych źródeł dowodowych. Sąd meriti błędnie nie dostrzegł, iż część zeznań i wyjaśnień pozostaje ze sobą w sprzeczności ewentualnie są wewnętrznie sprzeczne. Mając na uwadze, iż treść nieujawnionych zeznań i wyjaśnień złożonych na etapie postępowania przygotowawczego zawiera ważne treści dla prawidłowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego a Sąd Rejonowy poprzez ich nieujawnienie w konsekwencji zupełnie pominął te dowody, powoduje, iż ocena zeznań świadków oraz wyjaśnień oskarżonych dokonana przez Sąd I instancji nie mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów a tym samym nie korzysta z ochrony, o jakiej mowa w art. 7 kpk.

Sąd Okręgowy zważył, że wobec powyższego, także ustalenia faktyczne dokonane w oparciu o ten właśnie, niepełny materiał dowodowy (o czym mowa poniżej) mogą być dotknięte błędem o jakim mowa w art. 438 pkt 3 kpk.

Sąd nie powtarzając argumentów wskazanych powyżej w tym miejscu jedynie jeszcze raz wskazuje, iż powinny być ujawnione wyjaśnienia oskarżonego S. M. z karty. 40-41.

Bardzo ważne wyjaśnienia, złożył oskarżony S. M. także podczas jego przesłuchania w dniu 24 marca 2014 roku (k. 57v.), które także nie zostały ujawnione. Wskazał w nich, iż powiedział M. D. (1) że chce dostać przepustkę, ponieważ ma zamiar zawieźć rury w dniu 21 marca 2014 roku swojemu koledze. Nie wskazał już na tą okoliczność przed Sądem dlatego też należało wyjaśnienia z k. 57 v. odczytać a następnie wezwać oskarżonego do ustosunkowania się do nich. Ponadto wyjaśnienia w tym zakresie przeczą wyjaśnieniom M. D. (1), który powiedział, że ustalił, że to miały być elementy rury po regeneracji, które miały być zawieszony do C. a nie do kolegi S. M.. Jak wspominał gdyby wiedział, że te rury S. M. ma zawieźć do kolegi nie dałby mu przepustki. O tym fakcie M. D. (1) wspomina w wyjaśnieniach złożonych na karcie 43-44 oraz karcie 59-60, które także nie zostały ujawnione. Celem wyjaśnienia wskazanej rozbieżności należy ujawnić te wyjaśnienia M. D. (1). Ponadto powołane wyjaśnienia M. D. (1) są też wewnętrznie sprzeczne. Z jednej strony wskazuje bowiem, iż nie sprawdzał ładunku na jaki wystawił S. M. przepustki (k. 43-44) z drugiej jednak strony wyjaśnił, iż widział jak S. M. ładuje rury, czyli wiedział jaki towar jest przez niego wywożony. S. M. wyjaśnił, iż M. D. (2) nie sprawdzał zlecenia na wywóz rur, oraz nie pytał kto zlecił S. M. przewiezienie

rur w inne miejsce. Tym samym wyjaśnienia S. M. wskazują, że M. D. (1) nie wiedział gdzie rury mają być zawieszone i kto zlecił ten transport. Wyjaśnienia S. M. pozostają w oczywistej sprzeczności z wyjaśnieniami M. D. (1), który wskazał, że według jego wiedzy to miały być elementy - rury po regeneracji, które miały być zawieszone do C. (k. 43-44). Ponadto wyjaśnił iż to on kazał S. M. zawieźć rury (k. 59-60).

Sąd Rejonowy nie ujawnił też zeznań M. P. z kart: 4, 99v., 921v.,

w których świadek wskazał, iż M. D. (1) wystawił przepustkę bez powiadomienia o przewozie M. P.. Po ujawnieniu tych zeznań trzeba dopytać M. P., czy za każdym razem M. D. (1) miał obowiązek informować M. P.

o wystawionych przepustkach na przewóz. Jeżeli tak, to należy poddać pod ocenę zachowanie M. D. (1), który wystawił przepustkę bez informowania o tym M. P.. Ponadto M. P. wyjaśnił, że w dniu 21 marca 2014 roku stwierdził w punkcie złomu obecność innych elementów pochodzących z kopalni: tj. elementów konstrukcyjnych, tras przenośnikowych, fragmentów członu przesuwne, fragmentów głowicy, podpory trasy wysokości. O tych wszystkich okolicznościach świadek nie wspominał przed Sądem. Jeżeli sytuacja powtórzy się przy ponownym rozpoznaniu sprawy, należy wskazać zeznania odczytać M. P. celem ich potwierdzenia lub zaprzeczenia i wyjaśnienia ewentualnych rozbieżności. Potwierdzenie zeznań w tym zakresie pozwoli na ustalenie, czy do kradzieży metalowych elementów z terenu kopalni doszło tylko jeden raz czy też takich zdarzeń było więcej. Ponadto jeżeli świadek nie wskaże przed Sądem, iż Oddział (...)3 w 2013 roku produkował beton dla firmy (...), która odbierała go własnym transportem, oddział (...) nie prowadził współpracy w innym zakresie, spis

z natury nie wykazał braków materiałowych na Oddziale (...), również w tym zakresie należy ujawnić wcześniejsze zeznania M. P..

Świadek A. M. przed Sądem nie wskazał, iż właściciel złomu G. S. powiedział mu, że zna osobiście S. M., gdyż ten raz w miesiącu przywoził do niego złom twierdząc, iż jest to złom z firmy. Okoliczność tą podnosił natomiast w nieujawnionych zeznaniach z postępowania przygotowawczego (k. 982-983). Dlatego też zeznania te powinny być odczytane, gdyż są istotne dla niniejszego postępowania. Pozwolą one bowiem na zweryfikowanie twierdzeń S. M., iż dokonał tylko jednej kradzieży. Nadto pozwolą na ocenę zeznań G. S. (k. 35v.-36), w których wskazał, iż widział S. M. po raz pierwszy dopiero

w dniu 21 marca 2014 roku. Oczywiście również te zeznania G. S. należy

w tej sytuacji ujawnić. Zeznania te należy również skonfrontować z dokumentem z karty 119, zgodnie z którym G. S. przyjmował złom od S. M. w dniu 23 października 2013 roku. Ujawnienie zeznań G. S. pozwoli także na ocenę wiarygodności tego świadka z tego punktu widzenia, że przed Sądem złożył on już zeznania innej treści, podnosząc, że S. M. kilka razy sprzedawał złom (k. 984). Jeżeli G. S. ostatecznie przyzna, iż S. M. był w jego punkcie skupu złomu kilka razy, ewentualnie w punkcie skupu złomu W. S., to należy wyjaśnić, czy stwierdzona w dniu 21 marca 2014 roku przez M. P. obecność na złomie innych elementów pochodzących z kopalni: tj. elementów konstrukcyjnych tras przenośnikowych, fragmentów członu przesuwne, fragmentów głowicy, podpory trasy wysokości były we wcześniejszym okresie przywożone przez S. M..

Sąd meriti nie odczytał też zeznań P. A. (k. 102v.), w których podniósł, iż (...) Sp. z o.o. odbierała samodzielnie własnym transportem prefabrykaty betonowe z Oddziału (...)3. Natomiast przed Sądem świadek ten złożył zupełnie inne zeznania, wskazując, że (...) Sp. z o.o. pobierała z oddziału (...) prefabrykaty betonowe. Jednak nie miała ona własnego transportu. Usługi transportowe świadczyła spółka (...). Zeznania w tym zakresie są bardzo istotne, ponieważ w zakresie wyjaśnień oskarżonych

i pozostałych świadków pojawiły się rozbieżności, czy oddział (...) świadczył usługi transportowe innym oddziałom, czy też oddziały te same przyjeżdżały po odbiór towaru.

Podobny problem powstał w związku z zeznaniami C. B.. Na etapie postępowania przygotowawczego jego depozycje wskazują, że z oddziału (...) zamówiony element na miejsce przeznaczenia pobierał oddział, który bezpośrednio dokonywał wymiany (k. 190v.- nie ujawnione na rozprawie). Natomiast przed Sądem świadek wskazał, iż on nie ma wiedzy kto transportował zamówione elementy.

Sąd Rejonowy nie zweryfikował też kluczowych dla ustalenia sprawstwa oskarżonego P. F. jego wyjaśnień złożonych przed Sądem w dniu 25 lutego 2015 roku. Oskarżony wskazał w nich, iż on nie wystawiał żadnych przepustek (k. 963). W sytuacji gdy w aktach sprawy znajdują się oryginały przepustek (k. 128 – koperta), pod którymi widnieje pieczętka P. F. i teoretycznie jego podpis zasadnym jest w tym zakresie przeprowadzenie dowodu z pisemnej opinii biegłego grafologa. Pozwoli to zweryfikować twierdzenia P. F..

Sąd Rejonowy powinien też przesłuchać w charakterze świadków W. L. i E. K. na okoliczność czy M. D. (1) w dniu 21 marca 2014 roku prosił W. L. aby ten przyjął na stan magazynowy fikcyjną dostawę słupków oznacznikowych oraz czy W. L. w rozmowie telefonicznej poinformował M. D. (1), iż w dniu 21 marca 2014 roku S. M. przywiózł do jego oddziału słupki oznacznikowe. Pozwoli to w tym zakresie zweryfikować wyjaśnienia M. D. (1) oraz zeznania A. M..

Reasumując tą część rozważań w ocenie Sądu Okręgowego ilość pojawiających się rozbieżności, brak ujawnienia materiału istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy (na jakim oparł się oskarżyciel publiczny), brak konfrontacji pojawiających się rozbieżności z osobowymi źródłami dowodowymi w toku rozprawy i brak wyjaśnienia występujących sprzeczności

w zakresie kluczowym dla rozstrzygnięcia sprawy, powoduje, iż usunięcie powstałych niejasności oznaczałoby prowadzenie przez sąd odwoławczy postępowania dowodowego, co do istoty sprawy.

Tym samym na obecnym etapie przedwczesnym jest zarzut apelacji, iż zebrane w sprawie dowody nie dają podstaw do przypisania oskarżonym zarzucanych im aktem oskarżenia przestępstw. Ta kwestia będzie przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu meriti po wcześniejszym przeprowadzeniu wnikliwego postępowania dowodowego, które będzie pozbawione uchybień wskazanych powyżej.

Ponadto po ponownym przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd Rejonowy rozważy, czy zasadnym jest przeprowadzenie wnioskowanego przez obrońcę dowodu

z informacji Kopalni (...) z siedzibą w R., zgłoszonego na rozprawie w dniu 25 marca 2015 roku (k. 986), w szczególności czy przeprowadzenie tego dowodu w świetle poczynionych ponownie przez Sąd Rejonowy ustaleń, nie podlega wyłączeniu

z uwagi na którąś z przesłanek z art. 170 § 1 kpk, czego Sąd Okręgowy na obecnym etapie nie przesądza.

Sąd natomiast podziela stanowisko obrońcy oskarżonych, iż w niniejszej sprawie doszło do obrazy przepisów prawa materialnego tj. art. 46 § 1 kk. Zgodnie z powołanym przepisem w razie skazania Sąd może orzec a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody

w całości albo w części. Tym samym osoba oskarżona odpowiada w zakresie obowiązku naprawienia szkody ale tylko w związku z przypisanym jej przestępstwem. M. D. (1) został oskarżony o to, że swoim zachowaniem wyrządził szkodę w kwocie 43.710,00 złotych, natomiast P. F. w kwocie 5.680 złotych. Zarzucanych im przestępstw wskazani oskarżeni mieli dopuścić się działając wspólnie i w porozumieniu

z S. M.. Tym samym gdyby doszło do potwierdzenia zarzutów wskazanych w akcie oskarżenia, Sąd może ewentualnie orzekać obowiązek solidarnego naprawienia szkody przez S. M. i M. D. (1) w zakresie szkody na kwotę 43.710,00 złotych oraz solidarnego naprawienia szkody przez S. M. i P. F. w zakresie szkody na kwotę 5.680,00 złotych. Niedopuszczalne jest natomiast orzeczenie solidarnego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w całości przez wszystkich oskarżonych. Prowadzi to bowiem

w konsekwencji, mając na uwadze charakter zobowiązania solidarnego, do niczym nie uzasadnionej sytuacji iż między innymi P. F. odpowiada w całości za naprawienie szkody wyrządzonej przestępstwem popełnionym przez S. M. i M. D. (1). Natomiast M. D. (1) odpowiada między innymi w całości za naprawienie szkody wyrządzonej przestępstwem popełnionym przez P. F. i S. M..

W zakresie obowiązku naprawienia szkody zasadnie podnosi skarżący, iż w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy błędnie wyliczył wartość szkody. Nie jest prawidłowe wyliczenie przez pryzmat ładowności samochodu, którym poszczególne elementy były wywożone, która to ładowność została przemnożona przez ilość wystawionych przepustek. Otrzymany w ten sposób wynik przemnożono przez cenę 1 tony złomu.

Wskazany sposób wyliczenia nie jest prawidłowy, gdyż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na ustalenie, czy samochód wywożący metalowe elementy za każdym razem był załadowany do pełnego tonażu.

Przede wszystkim Sąd Okręgowy pragnie zauważyć, iż faktycznie w mniejszej sprawie dokładne wyliczenie wartości szkody może okazać się bardzo utrudnione a wręcz niemożliwe. Tym bardziej, iż zawarte w przepustkach jednostki miar – K. – nie pozwalają na określenie dokładnej ilości i wagi tych materiałów. W przedmiotowej sprawie trzeba przede wszystkim poczynić ustalenia, czy samochód którym wywożone elementy metalowe był za każdym razem w całości załadowany. W tym zakresie zasadnym jest przesłuchanie pracowników ochrony, którzy stali na bramie wyjazdowej, którą wyjeżdżał S. M.. Ponadto zasadnym jest przesłuchanie w charakterze świadków M. P., G. S., W. S. jaką najmniejszą wagę miał jeden element metalowy określony jednostką miary – kpl. Pozwoli to przy przemnożeniu ilości kpl wskazanych na przepustkach przez najmniejszą wagę na ustalenie wartości skradzionego mienia na kwotę „nie mniejszą niż.....”. Oczywiście Sąd w tym zakresie nie narzuca sposobu wyliczenia wartości szkody przez Sąd I instancji. Są to jedynie przykładowe rozwiązania zaistniałego problemu. Ważnym jest natomiast aby Sąd ustalając wartość szkody miał na uwadze treść art. 5 § 2 kpk.

W związku z powyższym ilość i jakość uchybień powoduje, że zaskarżony wyrok, należało uchylić i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania. Powyższe rozważania Sądu Okręgowego ograniczone zostały do przedstawienia tylko tych uchybień, które legły

u podstaw uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Jednocześnie należy wyraźnie podkreślić, iż Sąd Okręgowy nie wyraża w przedmiotowym uzasadnieniu swojego stanowiska, pozostawiając tą decyzję Sądowi meriti, który podejmie ją po przeprowadzeniu postępowania dowodowego.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd i instancji:

- poczyni ustalenia faktyczne w oparciu o całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, zgodnie z art. 410 kpk;

- przesłucha w charakterze świadka S. K. na okoliczność, czy M. D. (1) również brał udział w przedmiotowych czynach zabronionych i czy działał on w tym zakresie wspólnie i w porozumieniu z S. M.. Treść notatki urzędowej z k. 21 wskazuje bowiem, iż świadek ten może mieć wiedzę co do tych okoliczności;

- ujawni wyjaśnienia oskarżonych i zeznania świadków złożone na etapie postępowania przygotowawczego, jeżeli pojawią się przesłanki z art. 389 § 1 kpk i art. 391 § 1 kpk, a ponadto w zależności od poczynionych ustaleń w tym zakresie a zwłaszcza jeżeli dojdzie do przekonania, że zachodzą rozbieżności co do ważnych dla sprawy okoliczności pomiędzy zeznaniami poszczególnych świadków i wyjaśnieniami oskarżonych przeprowadzi w tym zakresie konfrontację osobowych źródeł dowodowych;

- dopuści dowód z pisemnej opinii biegłego grafologa na okoliczność, czy przepustki (k. 128) na których znajduje się pieczętka P. F. i teoretycznie jego podpis, zostały wypisane przez P. F. i czy to on się na nich podpisał ewentualnie czy podpisał się ktoś z pozostałych współoskarżonych;

- przesłucha w charakterze świadków pracowników ochrony, którzy stali przy bramie wyjazdowej, przez którą S. M. wywoził metalowe elementy na okoliczność, czy samochód którym wywożone te elementy był za każdym razem w całości załadowany;

- przesłucha w charakterze świadków M. P., G. S., W. S. na okoliczność jaką najmniejszą wagę miał jeden element metalowy określony jednostką miary – kpl, wskazany na przedmiotowych przepustkach;

- przesłucha w charakterze świadków W. L. i E. K. na okoliczność czy M. D. (1) w dniu 21 marca 2014 roku prosił W. L. aby ten przyjął na stan magazynowy fikejną dostawę słupków oznacznikowych oraz czy W. L. w rozmowie telefonicznej poinformował M. D. (1), iż w dniu 21 marca 2014 roku S. M. przywiózł do jego oddziału Ir-2 elementy metalowe (w związku z treścią notatki służbowej – k.16)

- co do dowodów, które nie miały wpływu na uchylene, poprzestanie na ich ujawnieniu;
- dokona pełnej i wszechstronnej oceny wszystkich zgromadzonych w sprawie źródeł dowodowych, ze szczególnym naciskiem na kwestie które zostały pominięte przez Sąd pierwotnie rozpoznający sprawę, a które szczegółowo zostały wymienione we wcześniejszej części uzasadnienia. Dzięki temu będzie mógł prawidłowo ocenić linię obrony przyjętą przez oskarżonych;
- po dokonaniu wyczerpującej oceny wszystkich dowodów wg. reguły art. 7 kpk ponownie odniesie się do sprawstwa oskarżonych i przedstawi w sposób wyczerpujący ocenę i tok rozumowania w pisemnych motywach wyroku (w sytuacji gdy wpłynie taki wniosek), przy spełnieniu wszelkich wymogów wynikających z art. 424 kpk;
- po ustaleniu, iż oskarżeni dopuścili się zarzucanych im czynów, zasądzi obowiązek naprawienia szkody w trybie art. 46 kk, ale tylko w zakresie zarzucanych poszczególnym oskarżonym czynów;
- ustali wartość szkody mając na uwadze treść art. 5 § 2 kpk.